

UZASADNIENIE

wyroku z 28 kwietnia 2017 roku

Powód Ł. K. dnia 2 listopada 2016 roku (data nadania na poczcie) wystąpił przeciwko pozwanej (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. z powództwem o ustalenie, że złożone przez pozwaną w piśmie z 20 listopada 2014 roku oświadczenie o rozwiązaniu umowy jest bezskuteczne w stosunku do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) zawartej w dniu 6 maja 2014 roku nr (...). Powód zgłosił żądanie zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych. Powód twierdził, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy jest bezskuteczne, gdyż nie wskazano w nim, której umowy dotyczy w sytuacji gdy strony wiązała jeszcze jedna umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód podniósł, że ma interes prawny w żądaniu ustalenia bezskuteczności oświadczenia, gdyż jeśli umowa nie została skutecznie rozwiązana powinna ulec przekształceniu w umowę na czas nieokreślony i powództwo jest jedynym sposobem wyjaśnienia wątpliwości w tym zakresie.

Pozew k. 2-4.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwana podała, że powód w okresie od zawarcia umowy dla numeru (...) tj. od 6 maja 2014 roku do dnia jej rozwiązania tj. do 20 listopada 2014 roku nie opłacił żadnego rachunku z tytułu tej umowy. Pozwana potwierdziła, że strony wiązała również druga umowa zawarta 6 maja 2014 roku dla nr (...). Pozwana przydzieliła powodowi jeden numer konta (...) dla obu umów i dla obu umów wystawiała w danym okresie rozliczeniowym jedną fakturę. Z powodu zadłużenia wynoszącego w dniu 20 listopada 2014 roku łącznie 2.632,06 zł. obie umowy zostały rozwiązane oświadczeniem pozwanej z dnia 20 listopada 2014 roku ze skutkiem natychmiastowym, na podstawie §17 ust. 5 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) Sp. z o. o. dla abonentów. Pozwana zakwestionowała interes prawny powoda w wytoczeniu powództwa, gdyż zdaniem pozwanej powód nie powinien mieć żadnych wątpliwości, że oświadczenie pozwanej z 20 listopada 2014 roku dotyczyło obu umów i powód sam przyznał w reklamacji z lutego 2016 roku, że po złożeniu tego oświadczenia operator zaprzestał definitywnie świadczenia usług dla obu umów o numerach (...).

Odpowiedź na pozew k. 34-39.

Na rozprawę nikt się nie stawił.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Dnia 6 maja 2014 roku strony zawarły umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) w pakiecie taryfowym (...) 119 i promocji (...). Powodowi został przydzielony numer (...). Umowa została zawarta na 29 miesięcy. Powód zakupił telefon S. (...). Opłatę aktywacyjną za 1 kartę SIM określono na 30 zł. z VAT. Opłata abonamentowa obejmowała połączenia bez limitu oraz SMS-y. Karę umowną określono na 2870,- zł. Tego samego dnia tj. 6 maja 2014 roku strony zawarły drugą umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w sieci (...) w pakiecie taryfowym „do usług bis 99,90” i promocji (...)_ (...). Powodowi został przydzielony numer (...). Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy. Powód zakupił telefon S. (...). Opłatę aktywacyjną za 1 kartę SIM określono na 30 zł. z VAT. Opłata abonamentowa obejmowała 400 minut i 400 SMS-ów. Karę umowną określono na 224 zł. W dniu 14 maja 2014 roku strony zawarły aneks do umowy dla numeru (...), na podstawie którego powód kupił modem H. (...) Mb/s za kwotę 3 zł. z VAT i strony dokonały zmiany taryfy na promocyjny plan cenowy internet 15GB. Okres umowy został zmieniony na 25 miesięcy, zaś karę umowną określono na 1000,- zł.

Umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i aneks do umowy k. 5-7 i 11-14.

Powód otrzymał nr konta klienta (...), dla którego pozwana wystawiała faktury z tytułu obu umów dla numerów (...).

Przykładowe faktury VAT z rozliczeniem konta ze wskazaniem nr konta klienta i numerów telefonów k. 47--52, faktura korygująca k. 17-18, faktura k.18.

Powód nie opłacał rachunków. W dniu 18 listopada 2014 roku pozwana wystawiła notę obciążeniową na kwotę 2.645,- zł. z tytułu kary za niedotrzymanie warunków promocji obu umów w tym: umowy dla numeru (...) na kwotę 720,- zł. i umowy dla numeru (...) na kwotę 1.925,- zł. W dniu 19 listopada 2014 roku pozwana sporządziła rozliczenie konta, w którym określiła zadłużenie powoda na kwotę 5.277,06 zł. w tym: niedopłata przed wystawieniem rachunku 2.551,28 zł., nota obciążeniowa 2.645,- zł., rata za urządzenie 60,- zł. i nota odsetkowa 20,78 zł.

Nota obciążeniowa i rozliczenie konta k. 15-16.

W dniu 20 listopada 2014 roku pozwana złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy w związku z brakiem płatności i jednocześnie wezwała powoda do zapłaty kwoty 5.277,06 zł. w terminie 10 dni.

Oświadczenie o rozwiązaniu umowy i wezwanie do zapłaty k. 8, zestawienie wystawionych faktur i zarejestrowanych wpłat w ciągu ostatnich 12 miesięcy k. 9-10.

W dniu 6 marca 2015 roku (...) Sp. z o. o. z siedzibą w K. z powołaniem na pełnomocnictwo od pozwanej wezwała powoda do zapłaty zadłużenia z tytułu konta umowy nr (...) w kwocie 6.761,07 zł. w terminie 2 dni.

Wezwanie do zapłaty k. 19, zestawienie należności k. 20.

Pismem z dnia 13 lutego 2016 roku powód złożył reklamację pozwanej. W reklamacji powód zakwestionował skuteczność oświadczenia pozwanej z 20 listopada 2014 roku o rozwiązaniu umowy ze względu na brak jednoznacznego określenia umowy, której dotyczy i fakt zawarcia przez strony czterech umów dla czterech numerów telefonów. Pozwana nie uwzględniła reklamacji.

Reklamacja powoda i odpowiedź odmowna pozwanej na reklamację k. 21-22.

Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny materiału dowodowego:

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci dokumentów nie wskazuje aby istniała wątpliwość co do skuteczności oświadczenia z 20 listopada 2014 roku o rozwiązaniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z 6 maja 2014 roku dla numeru (...) z powodu braku jednoznacznego określenia umowy, której dotyczy oświadczenie. W oświadczeniu z 20 listopada 2014 roku wprawdzie wskazano jedynie numer konta klienta, a nie podano numerów telefonów, ale pozostałe dokumenty jednoznacznie wskazują, iż oświadczenie dotyczy obu umów dla numerów (...). Przykładowe faktury wyraźnie wskazują jeden numer konta klienta (...) dla obu numerów (...). W oświadczeniu z 20 listopada 2014 roku jako przyczynę rozwiązania umowy wskazano brak płatności kwoty 5.277,06 zł., która to kwota figuruje na rozliczeniu konta (k. 16) obejmującym notę obciążeniową z 18 listopada 2014 roku z tytułu kar umownych za niedotrzymanie warunków promocji dla obu umów (k. 15).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 189 k.p.c., powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. W orzecznictwie przyjęto, że interes prawny to obiektywna, wywołana rzeczywistą koniecznością ochrony sfery prawnej powoda potrzeba uzyskania przez niego wyroku ustalającego odpowiedniej treści. Interes taki istnieje wówczas, gdy ma miejsce niepewność stosunku prawnego lub prawa, wynikająca z obecnego lub przewidywanego ich naruszenia w przyszłości i zachodzi, ze względu na sytuację w jakiej żądający się znajduje, rzeczywista potrzeba jego potwierdzenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 23 czerwca 2016 roku, I ACa 344/16, Legalis nr 1501848). W ocenie Sądu Rejonowego powód nie ma interesu prawnego w wytoczeniu powództwa, gdyż nie ma rzeczywistej konieczności ochrony sfery prawnej powoda i nie ma niepewności

co do stosunku prawnego lub prawa. W sprawie zachodzi najwyżej nieporozumienie wynikające z braku wyraźnego określenia w oświadczeniu pozwanej z 20 listopada 2014 roku numerów (...), których dotyczy rozwiązanie umowy. Jak wyżej wskazano, powód nie powinien mieć wątpliwości, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy dotyczy obu umów dla konta klienta nr (...), gdyż obie umowy były wskazywane na fakturach wystawianych dla konta klienta nr (...) i obie umowy figurują na nocie obciążeniowej z 18 listopada 2014 roku ujętej w rozliczeniu konta na kwotę łączną 5.277,06 zł., która to kwota następnie została wskazana w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy z 20 listopada 2014 roku jako wysokość zadłużenia stanowiącego przyczynę rozwiązania umowy.

Nawet gdyby uznać, iż powód ma interes prawny w wytoczeniu powództwa, powództwo nie mogłoby zostać uwzględnione, gdyż brak jest podstaw do ustalenia, że oświadczenie pozwanej z 20 listopada 2014 roku o rozwiązaniu umowy jest bezskuteczne z powodu braku jednoznacznego określenia umowy, której dotyczy. W myśl art. 65§1 k.c., oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje, zaś zgodnie z art. 65§2 k.c., w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. Niewątpliwie powód nie płacił rachunków z tytułu obu umów zawartych 6 maja 2014 roku dla numerów (...), dla których prowadzone było wspólne konto klienta nr (...) i niewątpliwie oświadczenie pozwanej z 20 listopada 2014 roku o rozwiązaniu umowy dotyczyło obu umów, jakkolwiek dosłownie nie określono w nim numerów telefonów, a jedynie numer konta klienta, prowadzonego dla obu umów.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1, § 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. Zasądzono od powoda na rzecz pozwanego kwotę 287 zł., na którą składały się: 270,- zł. jako wynagrodzenie radcy prawnego w stawce minimalnej na podstawie § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) oraz 17 zł. tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

SSR Krystyna Dąbrowska

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem o apelacji doręczyć powodowi.
2. Doręczyć powodowi odpis odpowiedzi na pozew.

SSR Krystyna Dąbrowska